



PUNKAHARJUN LUONTOPOLKU

Metsäntutkimuslaitos
Unioninkatu 40 A
00170 Helsinki
Puh. (90) 661 401

Punkaharju
58450 Punkaharju
Puh. (957) 314 241

Kansikuva: Punkaharjun männikköä
Kokonharjun aarnialueella

Kuvat: Teijo Nikkanen

Teksti: Antero Mikkola

Helsingin Liikekirjapaino Oy 1985

Punkaharjun luontopolku

Punkaharjun luontopolku opastaa retkeilijöitä Punkaharjun luonnon tuntemiseen ja selvittää niitä moninaisia tutkimuksellisia, metsänhoidollisia ja metsien moninaiskäyttöisiä toimenpiteitä, joita Punkaharjun kokeilualueessa samoin kuin Metsäntutkimuslaitoksen muissakin kokeilualueissa suoritetaan.

Luontopolku, jonka pituus on noin 6 km, on merkitty maastoon viitoin, joissa on teksti LUONTOPOLKU, sekä puihin merkityin keltaisin täplin. Polku alkaa Valtionhotellin pihasta ja kulkee Keisarinnan huvilan kautta Kokonharjun aarnialueelle, sieltä Montellin lehtikuusikon kautta vilkkaan tutkimustoiminnan piirissä olevalle Seppälänmäen alueelle, edelleen kymmeniä ulkolaisia puulajeja käsittävään puulajipuistoon, josta takaisin hotelli Finlandian alueelle. Luontopolun varressa on 12 numeroitua kohdetta, joissa retkeilijä halutaan pysähdyttää tarkastelemaan tämän opasteen avulla kohteen luontoa tai sen erityispiirrettä. Kohteet on maastossa merkitty puisin kiekoin, joissa on teksti KOHDE, sen numero ja Metsäntutkimuslaitoksen merkki. Luontopolku kohteineen on merkitty sivulla 12 olevaan karttaan.

Koska Punkaharjulla on aina ollut suuri merkitys yleisenä kulureittinä ja erikoisena luonnonnähtävyytenä, valtion viranomaiset ovat jo varhain puuttuneet Punkaharjun käyttöön. Jo keisari Aleksanteri I, joka v. 1803 matkusti silloin Venäjälle kuulunutta Punkaharjua pitkin, kehotti viranomaisia pitämään huolta siitä, ettei tien varrella olevia metsiä hakata. Suomen senaatti määräsi v. 1840, että ”koko mainittu harju on valtion laskuun pyykitettävä ja asianmukaisesti hoidettava”. Näin valtiolle joutunut ja valtionpuistoksi julistettu harjualue oli 136 hehtaarin laajuinen. Maat olivat aluksi Mikkelin läänin kuvernöörin alaisia, mutta siirrettiin v. 1880 metsähallituksen hoitoon. Metsäntutkimuslaitoksen hallintaan Punkaharju siirtyi v. 1924 alusta. Tällöin perustettu Punkaharjun kokeilualue oli pinta-alaltaan n. 500 ha.

Kokeilualueen pinta-ala on sittemmin lisääntynyt maan ostojen ja lahjoitusten kautta ja käsittää nyt n. 1850 ha maata sekä n. 800 ha vesialueita. Tätä valtion maaomaisuutta ”käytetään ja hoidetaan ensisijaisesti tutkimustoiminnan tarpeiden mukaisesti”, harjualueetta luonnonsuojelun ja maisemanhoidon vaatimusten mukaisesti, kuten asetuksessa Metsäntutkimuslaitoksesta säädetään. Maapinta-alasta on tällä hetkellä n. 650 ha erilaisia tutkimuskoealoina, puistometsiä on n. 200 ha ja luonnontilaisia rauhoitusmetsiä lähes 70 ha. Loppuosa on tutkimustoi-

minnan varausaluetta, jolla harjoitetaan kohoavaan puuntuotantoon tähtäävää metsätaloutta.

Punkaharjun metsämaat — harjualue mukaan luettuna — olivat 1800-luvun puolivälissä tälle seudulle tyypillisiä kaskimetsiä: harmaalepiköitä, vähäisiä koivikoita ja männiköitäkin tai näiden kaikkien muodostamia sekametsiköitä. Lisäksi oli vastakaadettuja, poltettuja tai viljeltyjä kaskia ja aukeita kaskiahoja. Kokeilualueessa on heti sen perustamisesta lähtien harjoitettu tehokasta tutkimustoimintaa ja metsänhoitoa. Kokeilualueen puusto onkin kehittynyt sen mukaisesti: nykyisin alueen puustosta n. 61 % on mäntyä, kuusta 24 % ja koivua on n. 15 %. Vuotuinen hakkuumäärä on n. 5 500 m³.

Punkaharju on Metsäntutkimuslaitokselle tärkeä tutkimusalue, joka maisemallisen erikoisuutensa ja historiallisen sekä matkailullisen perintönsä vuoksi velvoittaa hoitajaansa erityisellä huolella vaalimaan luonnon kauneutta ja elävyyttä.

Kohteet

Kohde 1. Valtionhotelli

Punkaharjun tultua valtion hallintaan asetettiin harjulle heti kaksi metsänvartijaa, joille rakennettiin asunnot. Harjun pohjoisen puolen metsänvartijan talo rakennettiin tälle paikalle. Talossa oli jo alunperin varattu kolme huonetta matkailijoille, ja vuodesta 1879 alkaen talo otettiin kokonaan matkailukäyttöön.

Valtionhotelli-nimi johtunee siitä, että talo on valtion rakennuttama ja omistama. Rakennusta on laajennettu mm. 1890-luvulla, jolloin myös hotelliin liittyvä ns. Keisarinnan huvila on rakennettu. Rakennukset omistaa nykyisin kauppa- ja teollisuusministeriö, joka on vuokrannut ne Lomaliitto ry:n käyttöön. Koska suurin osa Valtionhotellista ja Keisarinnan huvilasta on rakennushistoriallisesti arvokasta ja paikka on sekä sijaintinsa että varhaisen matkailukäyttönsä (lienee Suomen ensimmäinen matkailukäyttöön rakennettu hotelli) puolesta myös elinkeinohistoriallisesti perinteikäs, valtiovarainministeriö on velvoittanut rakennushallituksen ryhtymään rakennusten peruskorjaus- ja entisöimistööhön. Peruskorjaus saatiinkin valmiiksi v. 1979.

Keisarinnan huvila on hotellista n. 150 m eteenpäin. Sieltä luontopolku jatkuu harjun maantielle ja sitä pitkin rautatien yli uudelle harjun ohitustielle, edelleen ohitustieltä oikealle n. 50 m, josta luontopolku-viitta opastaa jatkamaan Kokonharjun aarialueelle.

Kohde 2. Tervasroso

Ympärillä olevissa männyissä on eriasteisia tervasrosan aiheuttamia vioittumia. Useimmat kuolleista puista ovat juuri tämän sienitaudin tappamia. Tervasrosotautia, joka on männiköittemme taudeista ehkä yleisimmin tunnettu, aiheuttaa kaksi ruostesientä, *Cronartium flaccidum* ja *Endocronartium pini*. Näistä jäljempi, joka leviää itiöiden välityksellä suoraan männystä mäntyyn, on meillä tavallisin. Ensin mainittu tarvitsee väli-isäntäkasvin, jona maassamme voivat toimia käärmeenpistoyrtti, pioni ja kuusiolajit. Tervasrosoa muodostuu, kun sienirihmasto kasvaa esim. kuoren vioittumista terveeseen solukoon. Kuoressa ilmenee tällöin epänormaalia paksuuskasvua ja voimakasta pihkoittumista kuoren kuollessa. Tervasrosan aiheuttama koro (musta haavauma) laajenee vuosi vuodelta, ja kun kuori on kuollut rungon ympärillä, seura siitä koko latvuksen kuoleminen. Useat metsiemme männyistä ovat hyvin vastustuskykyisiä tervasrosoa vastaan, toiset ovat sille jopa alttiita. Punnaharjun vanhoissa männiköissä myös männynkääpä (*Phellinus pini*) aiheuttaa vioittumia. Etenkin vanhoissa kuusikoissa ongelmana on taas juurikääpä (*Heterobasidion annosum*). Tämän kohteen jälkeen luontopolku poikkeaa vanhalta polulta alas vasemmalle kohti seuraavaa kohdetta.



Valtionhotelli ja sen läheisyydessä oleva Keisarinna-huvila ovat myös rakennushistoriallisesti arvokkaita.

Kohde 3. Rakokivenniemen vanhat sotavarustukset

Kun vakainaista asutusta alkoi muodostua Savon ja Karjalan erämaihin, Punkaharju joutui merkityksellisen sijaintinsa vuoksi useiksi vuosisadoiksi riidan ja taistelujen kohteeksi sekä kahden heimon — savolaisten ja karjalaisten — että myöhemmin myös kahden valtakunnan — Venäjän ja Ruotsin — välille. Valtakuntien välinen raja kulki milloin Punkaharjun itä- milloin länsipuolitse. Venäläiset rakensivat tässä kohteessa näkyvät varustukset ja ampumahaudat Suomen sodan aikoina v. 1808—1809. Tuolloin Punkaharjun seutu oli venäläisten tärkeimpiä varustuspaikkoja ja niinpä vallituksia tavataan muuallakin harjualueella ja lähitienoilla.

Kohde 4. Kokonharjun aarnialue

Aarnialueella tarkoitetaan koskemattomana säilytettävää metsäaluetta, jossa ei suoriteta hakkuita eikä metsänhoitotoimenpiteitä. Luonto määrää aarnialueella kehityskulkunsa ihmisen sitä ohjailematta. Tämä Kokonharjun alue on rauhoitettu aarnialueeksi Metsäntutkimuslaitoksen päätöksellä v. 1924 heti alueen tultua laitoksen hallintaan. Alueen pinta-ala on 15 ha. Tällä aarnialueella kasvavat Punkaharjun ainoat luonnonvaraiset kuuset.

Punkaharjun alue kokonaisuudessaan on hyvin vaihteleva sekä korkeussuhteiltaan että maaperältään. Myöskin metsikkökuviot ovat metsänviljelyn ja koetoiminnan vuoksi pienialaisia ja vaihtelevia. Näin Punkaharjun alue tarjoaa mitä monipuolisimpia elinympäristöjä ja maisematyyppejä. Punkaharjun selänlelle tunnusomaisia kasveja ovat mm. idänkeulankärki ja tunturikurjenherne. Rantamailla on suomyrtti yleinen, mutta myös harvinaista punalattvaa tavataan. Rehevissä lehdoissa kasvaa komea kotkansiipi ja lehtopalsami.

Runsaan ja monipuolisen kasviston ansiosta Punkaharjulla on myös rikas eläimistö. Alueella pesivät kettu ja mäyrä, myös supikoiran saattaa nähdä. Hirvi on yleinen. Onpa täällä tavattu metsäkauristakin. Alueella pesivistä linnuista voidaan mainita mm. sepelkyyhky, metso, teeri, pyy, pähkinähakki ja tietysti monet tikkalajit, jotka viihtyvät hyvin näissä vanhoissa metsissä.

Kohde 5. Kanervan mänty

Eri puolilta Suomea on vuosien kuluessa valittu puuntuotokseltaan ja laadultaan maamme parhaita puuyksilöitä, ns. kantapuita eli pluspuita metsänjalostuksen tarkoituksiin. Näiltä



*Kanervan mänty, pluspuu E 1101, on saanut lempinimen löytäjänsä, alue-
metsänhoitaja Yrjö Kanervan mukaan.*

puuyksilöiltä on edellytetty mm. seuraavia ominaisuuksia: keskimäärää selvästi suurempi tuotos, hyvä runkomuoto, pitkä ja tuuhea latvus, hennot oksat, suora oksakulma, ohut kuori. Koska nämä ominaisuudet ovat periytyviä, metsänjalostus on voinut tuottaa käytännön metsätaloudelle entistä parempaa



Montellin metsikön puut ovat noin 100-vuotiaita siperianlehtikuusia. Nimi on annettu metsikön perustajan, metsäneuvos Montellin mukaan.

taimiainesta. Tämä kantapuumänty on saanut lempinimen löytäjänsä, Metsäntutkimuslaitosta pitkään Punkaharjulla palveleen aluemetsänhoitaja Yrjö Kanervan mukaan. Puun ominaisuuksien periytyvyys on havainnollisesti nähtävissä lähistöllä kasvavista jälkeläisistä, joista yksi on valittu myös kantapuuksi. Mainittakoon, että Suomen ensimmäinen, v. 1947 valittu kantapuu oli myös mänty Punkaharjulta.

Kohde 6. Luonnontilainen lehtikuusikko

Näemme kuinka erinomaisesti euroopanlehtikuusi menestyy hyvällä kasvupaikalla Punkaharjun ilmasto-olosuhteissa. Tämä 1,7 ha:n laajuinen lehtikuusimetsikkö on perustettu v. 1880 kaskiaholle istuttamalla 3-vuotiailla taimilla ja on nyt siis n. 100-vuotias. Metsikössä on kolme koealaa, joista kaksi on käsitelty metsänhoidollisin harvennuksin ja tämä kolmas on säilytetty luonnontilaisena. Luonnontilaisella koealalla on nyt runkopuuta n. 1 100 m³/ha ja vuotuinen kasvu n. 13 m³/ha. Pisimmät puut ovat jo 40-metrisiä.

Kohde 7. Montellin lehtikuusikko

Tämä metsikkö on siperianlehtikuusta. Metsikkö on saanut nimensä perustajansa, metsäneuvos Montellin mukaan. Nyt kun metsikkö on n. 100-vuotias, runkopuut on n. 550 m³/ha ja kasvu on n. 6,5 m³/ha. Pisimmät puut ovt 41 m pitkiä. Euroopanlehtikuusi ja siperianlehtikuusi ovat hyvin samankaltaisia ulkonäöltään ja ominaisuuksiltaan. Ne voidaan tunnistaa lähinnä käpyjen erojen perusteella.

Kohde 8. Eräitä Punkaharjulle istutettuja puulajeja

Ensimmäiset Punkaharjun alueella suoritettut kokeet ovat koskeneet metsänviljelyä. Niissä on käytetty pääosin ulkomaisia puulajeja. Vuoteen 1957 mennessä alueelle oli perustettu yli 500 viljelmää, yhteispinta-alaltaan 290 ha. Näistä oli ulkolaisviljelmiä 112 ha käsittäen 55 eri puulajia.

Kohteessa nähdään seuraavat viljelykset:

Tien vasemmalla puolella kasvaa n. 50-vuotiasta vuorimäntyä. Vuorimänty kasvaa Keski-Euroopan vuoristoissa ja muodostaa metsänrajavyöhykkeessä pensasmaisia metsiä. Tämän kohteen vuorimänty edustaa kuitenkin puumaista rotua. Vuorimänty on Suomessakin hyvin suosittu koristepuu paikoissa, joissa puut halutaan pitää matalahkoina.

Seuraavana on siperianlehtikuusi. Se on luontaisesti levinnyt Pohjois-Venäjälle ja Siperian itäosiin. Lehtikuusi on havupuu, joka varistaa neulasensa syksyisin. Sen neulaset ovat keväällä ja kesällä kauniin vihreät ja syksyllä pitkään kirkkaan keltaiset.

Lehtikuusikon takana näkyy pihtakuusia. Myös pihtakuusi on Pohjois-Venäjällä ja Siperiassa laajalti levinnyt puulaji. Sen lat-

vus on vielä puun vanhalla iälläkin tuuhea, ja vihreät oksat ulottuvat lähes maahan saakka. Edellä mainitussa lehtikuusikossa on joitakin luontaisesti syntyneitä pihtakuusen taimia. Tien vasemmalla puolella on lisäksi n. 50-vuotias sembramännikkö. Sembra kasvaa luontaisesti Venäjän ja Siperian pohjoisosissa sekä Euroopan alpeilla. Se menestyy karullakin kasvupaikalla, mutta kehittyäkseen kauniiksi se tarvitsee runsaasti valoa ja ravintoa.

Tien oikealla puolella on peukemännikkö. Peukemänty kasvaa luontaisesti Bulgarian ja Jugoslavian vuoristoissa. Peuken neulaskimput ovat 5-neulaisia kuten sembrallakin ja se on ulkonäöltään hyvin sembran kaltainen. Peuken kävyt ovat kuitenkin pitkät, kun ne sembralla ovat munamaiset.

Tämän kohteen koivikko on visakoivua. Se on rauduskoivun muunnos, joka on kasvutavaltaan vaihteleva. Useimmiten se on pyöreälatvainen ja voimakkaasti haaroittuva.

Kohde 9. Puulajipuisto

Puulajipuisto on perustettu Punkaharjun rautatieaseman ja maantien läheisyyteen, jotta ulkolaisten puulajien kasvatuksesta kiinnostuneen olisi vaivatonta tutustua kokeilujen tuloksiin. Puulajipuistossa on 47 ulkolaisten puulajien muodostamaa



Metsäntutkimuslaitoksen Punkaharjun koeasema keskittyy toiminnassaan metsänjalostukseen.

pientä metsikköä. Alueella on lisäksi eri alkuperää olevia kotimaisten puulajien muodostamia metsiköitä sekä vanhaa männikköä ja koivikkoa. Puulajipuisto on perustettu 1920—30-lukujen vaihteessa. Puulajipuistosta on laadittu yksityiskohtainen esite ”Punkaharjun puulajipuisto”.

Puulajipuisto-esitystä sekä kokeilualueesta ja tutkimustoiminnasta kertovaa julkaisua saa mm. Punkaharjulta jalostuskoeaseman ja kokeilualan toimistosta. Suosittelemme tutustumista puulajipuistoon ilman esitettäkin, sillä puulajien perustiedot ilmenevät metsikköihin sijoitetuista kilvistä.

Punkaharjun puulajipuiston synty ja monien kokeilualueeseen sijoittuvien laajojen metsänhoidollisten tutkimusten toteuttaminen on Metsäntutkimuslaitoksen edesmenneen johtaja prof. Olli Heikinheimon urauurtavan työn tulosta.

Luontopolku jatkuu nyt teitä pitkin rautatien yli, ohi uuden metsänjalostuskoeaseman, joka on kokeellisen metsänjalostuksen tärkein toimintayksikkö Suomessa. Ellei halua poiketa polkua myöten hotelli Finlandiaan, voi tietä pitkin poiketa Punkaharjun asemalle, jossa taiteilija Niilo Lehikoinen kuvittaa Kalevala-aiheita puuhun.

Kohde 10. Hotelli Finlandia

Vuonna 1905 perustettiin Helsingissä ”Finlandia Aktiebolag för Internationell Turisttrafik, Finlandia Osakeyhtiö Kansainvälistä Matkailijaliikennettä varten”. Osakeyhtiön tarkoituksena oli saada aikaan mahdollisimman vilkas matkailijaliikenne Suomeen ja Suomesta. Tätä varten yhtiö piti yllä Matkailutoimisto Finlandiaa, joka tiettävästi ensimmäisenä meillä järjesti seuramatkoja Suomesta ulkomaille ja Suomeen. Punkaharju oli jo tähän aikaan kansainvälisesti tunnettu matkailupaikka, mutta majoitustiloista oli puutetta. Kohentaakseen Punkaharjun alueen palvelutasoa yhtiö päätti rakentaa hotellin. Yhtiö osti hotelleja varten tällä paikalla sijainneen Kotilan tilan. Hotelli aiottiin rakentaa puusta, mutta yleisten rakennusten ylihallitus ei hyväksynyt arkkitehti Knut Wasastjernan laatimia piirustuksia. Uudet piirustukset laati arkkitehtitoimisto Walter ja Thome. Rakennus tehtiin ”priima tiileistä”, ulkoa ja sisältä rapattuna, sokkeli graniitista. Uusi uljas hotelli ristittiin Finlandiaksi. Pitihän sen kunniakkaasti edustaa sekä aikaansaajayhtiöitä että koko maata. Hotelli otti ensimmäiset vieraansa vastaan 20. päivänä heinäkuuta 1914. Alkuvuosina hotelli oli Pietarin lähisöpiirin suosima lomailupaikka. Esim. v. 1916 vieraista yli puolet oli venäläisiä.

Hotelli joutui kuitenkin alusta alkaen rahavaikeuksiin. Ensimmäinen maailmansota aiheutti näet matkailulle raskaita vastoinkäymisiä. Finlandia vaihtoi pian omistajaa, mutta joutui velkojen vuoksi valtiolle. Valtio ensin vuokrasi ja v. 1936 myi hotellin Suomen Matkailijayhdistykselle, nykyiselle Suomen Matkailuliitto ry:lle. Finlandian rakennukset rapistuivat pahasti Matkailuliiton omistuksessa. Niinpä sitten valtio ostikin rakennukset takaisin ja vuokrasi ne Punkaharjun kuntoutussairaalaralle. Samalla valtio velvoitti vuokraajan tekemään rakennusten täydellisen peruskorjauksen, joka sitten valmistuikin v. 1982. Nyt Finlandian tiloissa toimii Kuntoutussairaalan sivuosasto, jossa on 38 potilaspaikkaa, sekä lounaskahvila Finlandia.

Kuten Valtionhotelli huviloineen edustaa Punkaharjun ja koko maan varhaismatkailua, hotelli Finlandiakkin on ollut oman aikansa matkailun laatumerkki.

Kohde 11. Pususilta ja Puruvesi

Pususilta on osoituksena siitä, että Punkaharju on jo varhain ollut suosittu matkailu- ja retkeilykohde ja että matkailijoiden viihtymiseksi on tuolloinkin nähty vaivaa. Sillan on näet Suomen Matkailijayhdistys rakennuttanut 1930-luvulla lyhentämään yhteyksiä hotelli Finlandiasta harjualueelle sekä Valtionhotelliin. Nimensä silta lienee saanut niistä romanttisista hellydenosoituksista, joihin kaunis luonnonympäristö on polkua ja siltaa käyttävät innoittanut.

Puruvesi, josta Pususillalle näkyy vain pieni sisälahti, on n. 40 km pitkä ja leveimmillään n. 30 km. Se ulottuu kolmen kunnan, Kerimäen, Kesälahden ja Punkaharjun alueelle. Kokonaisala on 578 km². Puruvesi on suhteellisen matala — keskisyvyys alle 10 m — vaikkakin syvin kohta Hummonsellä Kesälahden puolella on n. 60 m. Sen vesi on poikkeuksellisen kirkasta. Puruvesi on hyvin kalaisa järvi ja kuuluisa erinomaisesta maukkaasta muikustaan. Puruveden muikkua nuotataan sekä talvisin että kesäisin ja sitä myydään aina Helsingin kauppatoria myöten. Puruvesi on nykyäänkin merkittävä uittoväylä.

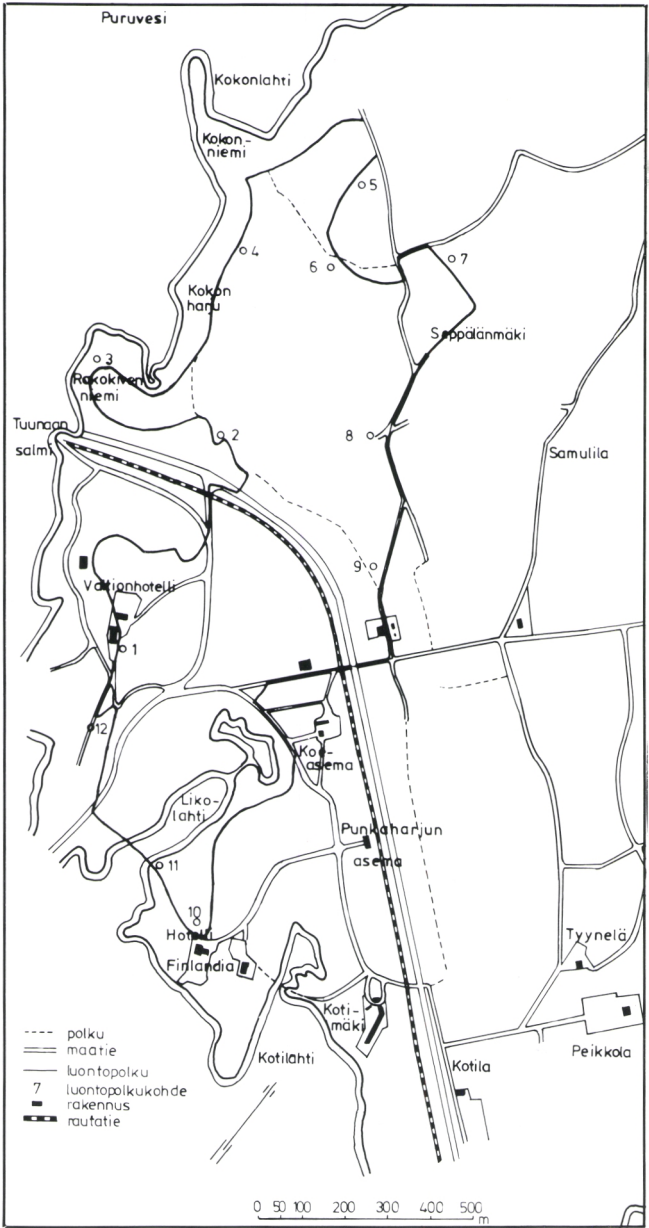
Kohde 12. Harju ja vanha maantie

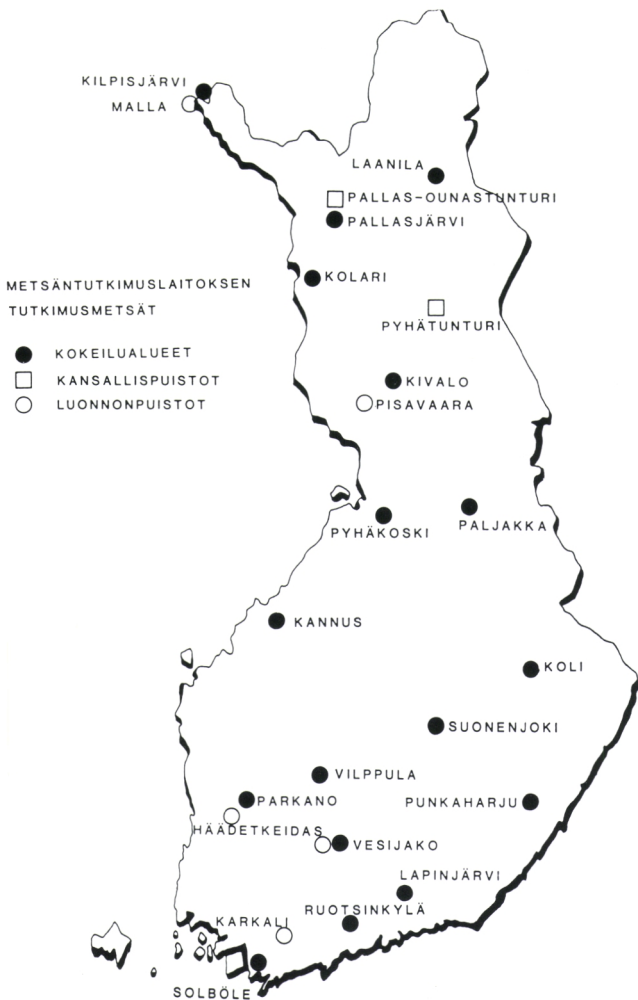
Tämä seitsemän kilometriä pitkä hiekka- ja soraharju on syntynyt muinaisen mannerjään sulaessa ja vetäytyessä kaakosta luo-

teeseen n. 8 500 vuotta sitten. Jään sulamisvirtojen mukana kulkeutunut raskas moreeni- ja hiekka-aines kerrostui jäätikön reunaan hienoimman lietteen vaipussa etäämmälle syvään veteen. Suurin osa ympäristöstä oli jääkauden päättyessä veden peittämää. Jäätikön sulaessa ja perääntyessä vähitellen myös kerrostumien kasaantumispaikat siirtyivät jään reunan mukana muodostaen pitkittäisharjuja. Punkasalmi kaakossa ja Tuunaansalmi luoteessa erottuvat Punkaharjun mantereesta.

Harjualueen männyt ovat paikoin yli 150 vuotta vanhoja, joskin Pususillalta harjun laelle kiivetessä saattoi havaita elinvoimaista nuorta männikköä. Paikalta voi kuitenkin nähdä useiden puuvanhusten saavuttaneen biologisen kiertoaikansa pään. Ne ovat kuolemassa pystyyn. Riutuvat puut poistetaan vähitellen ja näin annetaan kasvutilaa uusille yksilöille, jotta harjun puusto saadaan pysymään elinvoimaisena ja vastustuskykyisenä.

Harjun laella kulkeva vanha maantie on alunperin ollut erämiesten käyttämä polku, mutta aikaa myöten se kehittyi tärkeäksi kulkureitiksi Savonlinnasta Viipuriin. Jo pikkuvihan päätyttyä v. 1743 Turun rauhaan venäläiset rakensivat tien harjun laelle. Liikennettä Punkasalmen ja Tuunaansalmen yli lienevät jo alkuaikoina välittäneet lossit. Vanhalle harjumaantielle olivat tunnusomaisia vieläkin nähtävät kivikaiteet, joista vanhimmat lienevät peräisin 1830-luvulta. Kapean harjutien peruskorjaus aloitettiin v. 1937. Päällysteen se sai 1950-luvulla. Viimeisin vaihe harjutien historiassa toteutui kesällä 1976, jolloin avattiin liikenteelle ns. harjun ohitustie, joka kulkee v. 1908 valmistuneen rautatien sivua pitkin.





Metsäntutkimuslaitos on maa- ja metsätalousministeriön alainen vuonna 1917 perustettu valtion tutkimuslaitos. Sen päätehtävänä on Suomen metsätaloutta sekä metsävarojen ja metsien tarkoituksenmukaista käyttöä edistävä tutkimus. Metsäntutkimustyötä tehdään lähes 800 hengen voimin yhdeksällä tutkimusosastolla ja kymmenellä tutkimus- ja kenttäasemalla. Tutkimus- ja koetoimintaa varten laitoksella on hallinnassaan valtionmetsiä yhteensä n. 150 000 hehtaaria, jotka on jaettu 17 kokeilualueeseen ja joihin sisältyy kaksi kansallis- ja viisi luonnonpuistoa. Kenttäkokeita on käynnissä maan kaikissa osissa.

